

Arrest

nr. 112 663 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die loco advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. Tot uw vertrek verbleef u in het dorp Qalai Haji Saheban, gelegen in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar.

Sinds 2001 werkte u voor het Amerikaanse leger op de luchthaven van de provinciehoofdstad Jalalabad. Meer bepaald was u er 'platoon leader'. Samen met enkele soldaten moest u naar een aangegeven locatie gaan om er informatie omtrent de plaats te verzamelen en er foto's van te nemen. Terug in de basis, werd deze informatie gecontroleerd waarna andere units deze locatie aanvielen.

Sinds 2007 kreeg u verschillende dreigtelefoontjes van de taliban. U bleef echter werken voor het Amerikaanse leger.

De taliban namen tweemaal uw broer S.(...) A.(...) voor enkele uren mee. Ze wilden dat hij u zou overtuigen te stoppen met uw werk en hen te helpen. Wanneer ze uw broer voor de derde keer meenamen, werd hij door de taliban geslagen opdat u zou stoppen met uw werk. Echter, u bleef verder werken.

Vervolgens ontving u een eerste dreigbrief. Daarin werd u gevraagd om een talib de toegang te verschaffen tot de luchthaven.

Minder dan een maand later ontving u een tweede dreigbrief van de taliban waarin vermeld werd dat men u zou doden omdat u hen niet hielp. Hierna bleef u nog 3 maanden in Afghanistan. U verbleef toen in Jalalabad bij de schoonvader van uw broer. Vervolgens verliet u Afghanistan.

Na twee maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 11 februari 2013 een asielaanvraag indiende.

In geval van een terugkeer vreest u te worden gedood door de taliban.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw taskara (identiteitsdocument), een badge, 23 foto's, twee dreigbrieven van de taliban dd. 04.06.1391 en dd. 02.07.1391, en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw verklaarde activiteiten voor het Amerikaanse leger niet aannemelijk heeft gemaakt. Meer bepaald stelt u dat u er van 2001 tot 2013 'platoon leader' was bij de 'special forces' in de Kandak Shaheen (CGVS, p. 4, 5 & 7). U herhaalde meermaals dat u door het Amerikaanse en niet door het Afghaanse leger tewerkgesteld was, en dat u nooit operaties uitvoerde samen met het Afghaanse leger (CGVS, p. 4-6).

Ten eerste is het geenszins plausibel dat u - een persoon die de Amerikaanse nationaliteit niet bezit (CGVS, p. 7) - deel uitmaakte van het Amerikaanse leger. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat enkel buitenlanders die legaal in de Verenigde Staten verblijven en die een 'Green Card' bezitten, in dienst kunnen treden in het Amerikaanse leger. Ook is het niet aannemelijk dat u als een leidinggevende, met name een platoon leader, voor de Verenigde Staten zou gewerkt hebben zonder Engels - de voertaal in het Amerikaanse leger - te kunnen spreken (CGVS, p. 4).

Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u in het Amerikaanse leger deel hebben uitgemaakt van de Kandak Shaheen (CGVS, p. 4, 5, 7 & 8). Uit onze informatie (zie administratief dossier) blijkt immers dat de Kandak Shaheen deel uitmaakt van het Afghaanse nationaal leger en niet van het Amerikaanse leger zoals u beweert. Ook blijkt uit deze informatie dat de Kandak Shaheen in de regio van Mazar-e-Sharif in het noorden van Afghanistan gestationeerd is, terwijl Jalalabad oostelijk gelegen is waar de 201ste Kandak Sailab opereert. Bovendien kent u het nummer van de Kandak Shaheen niet (CGVS, p. 8 & 9), terwijl uit onze informatie blijkt dat dit de 209de Kandak is. Bovenstaande vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende de door u verklaarde werkgever doen verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid aan uw verklaring als zou u voor het Amerikaanse leger hebben gewerkt.

Bovendien weet u niet veel over de militaire basis in de luchthaven van Jalalabad, waar u 12 jaar zou zijn gestationeerd. Zo zegt de naam 'FOB Fenty' u helemaal niets (CGVS, p. 8). Nochtans blijkt uit onze informatie (zie administratief dossier) dat FOB Fenty in het luchthavencomplex van Jalalabad ligt. Ook moet worden opgemerkt dat u niet kunt vertellen van welke verschillende nationaliteiten de militairen zijn die in de luchthaven gelegerd zijn (CGVS, p. 7). Bovenstaande onwetendheden zijn zwaarwichtig gezien u er 12 jaar zou hebben gewerkt.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u erg vaag blijft omtrent uw oversten en de rangen in het Amerikaanse leger. Zo stelt u dat uw overste Momin heet en kent u slechts één voornaam van één van zijn oversten, met name Jack (CGVS, p. 6). Ook kent u de rang van deze Jack niet (CGVS, p. 6). Ook weet u niet wie de Amerikaanse generaal was in Nangarhar toen u er begon te werken, noch weet u de naam van deze persoon toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 6 & 7). Wanneer u werd gevraagd alle rangen op te sommen binnen het Amerikaanse leger van 'soldaat' tot en met 'generaal', komt u niet verder dan 'soldaat', 'teamleader', 'squad leader' en 'platoon leader' (CGVS, p. 6). Uit onze informatie (zie administratief dossier) blijkt echter dat in het Amerikaanse leger nog verschillende andere rangen bestaan. Uw stelling dat men bij de special forces geen rangen kende (CGVS, p. 6), is niet aannemelijk. Immers, het leger - ook het Amerikaanse leger - is een sterk hiërarchische instelling waar respect voor regels en oversten centraal staan.

Bovendien moet gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen die u in de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, enerzijds, en uw

verklaringen voor het CGVS, anderzijds. Meer bepaald stelt u in de betreffende vragenlijst dat u in een 'arrestatiegroep' werkte en dat u vele arrestaties heeft uitgevoerd (vragenlijst CGVS, p. 3), terwijl u voor het CGVS stelt dat u informatie over een bepaalde locatie diende te verzamelen, waarna later een andere unit die locatie aanviel (CGVS, p. 5).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u voor het Amerikaanse leger hebben gewerkt. Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan er bovendien evenmin van uitgegaan worden dat u door het Afghaanse leger tewerkgesteld zou zijn geweest. Aangezien u zelf verklaart dat de door u verklaarde problemen het gevolg zijn van uw beweerde job bij het Amerikaanse leger (CGVS, p. 14), kan er tevens geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde problemen. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar, dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Surkh Rod te ontlopen.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kunt vestigen. U bent immers een volwassen alleenstaande man (CGVS, p. 4). Bovendien verklaart u dat uw zus P.(...) met haar man in Kabul woont (CGVS, p. 4 & 18). Bijgevolg beschikt u in Kabul over een sociaal netwerk. Daarenboven blijkt dat u alleszins niet onvermogen bent. Immers, u had 7.400 dollar gespaard waarmee u uw reis naar België bekostigd heeft (CGVS, p. 13). Daarnaast bent u meer dan zes jaar naar school gegaan (CGVS, p. 4) en spreekt u de beide landstalen, met name Dari en Pashtou (CGVS, p. 4), hetgeen een integratie en de mogelijkheden op de arbeidsmarkt in de hoofdstad alleen maar bevorderen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara bevat louter gegevens betreffende uw identiteit, die niet betwist wordt. De door u neergelegde badge en de twee dreigbrieven van de taliban dd. 04.06.1391 en dd. 02.07.1391 kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheden geenszins weerleggen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat corruptie door overheidsdiensten in Afghanistan wijdverspreid is en dat men in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kan verkrijgen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. De 23 foto's waarop u meermaals in militair uniform poseert, kunnen evenmin bovenstaande ongeloofwaardigheden weerleggen. Ook in dit verband dient er op gewezen te worden dat blijkens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier), in Afghanistan zeer gemakkelijk zowel Afghaanse als Amerikaanse militaire uniformen en andere uitrusting gekocht kunnen worden. De door u neergelegde enveloppe tot slot toont louter aan dat u briefwisseling heeft ontvangen vanuit Afghanistan. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal Kabul aanvoert als een binnnelands vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Door zich te beroepen op het binnenlands vluchtalternatief erkent het Commissariaat-generaal dat er in het district Surkh Rod een algemene situatie van willekeurig geweld bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij al lang geen contact meer heeft gehad met zijn zus en niet over contactgegevens beschikt. Bovendien is het allerminst zeker dat de echtgenoot van haar zus zal aanvaarden dat verzoeker bij hen inwoont. Verder is het ook niet zeker dat ze over voldoende accommodatie en financiële middelen beschikken om verzoeker te onthalen. Wat betreft het financiële aspect merkt verzoeker nog op dat hij niets meer van zijn spaargeld overhoudt en dat het bijgevolg van belang is zijn financiële draagkracht te actualiseren in de huidige omstandigheden en niet op het ogenblik van zijn vertrek. Het is volgens verzoeker van belang te onderstrepen dat de financiële draagkracht en een sociaal netwerk onontbeerlijk zijn indien men wil verhinderen dat hij zou moeten leven in een vluchtelingenkamp, waarvan gemeengoed is geworden dat de vluchtelingen er in erbarmelijke omstandigheden leven, zodat van hen niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze zich vestigen in vluchtelingenkampen in Kabul. Verzoeker verwijst voor wat betreft de situatie in de vluchtelingenkampen naar rapporten aangehaald in het arrest nr. 87988 van 21 september 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaarde activiteiten voor het Amerikaanse leger niet aannemelijk kan maken. Meer bepaald stelt verzoeker dat hij er van 2001 tot 2013 'platoon leader' was bij de 'special forces' in de Kandak Shaheen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4-7). Verzoeker herhaalde meermaals dat hij door het Amerikaanse en niet door het Afghaanse leger tewerkgesteld was, en dat hij nooit operaties uitvoerde samen met het Afghaanse leger (stuk 4, gehoorverslag, p. 4-6).

Ten eerste is het geenszins plausibel dat verzoeker - een persoon die de Amerikaanse nationaliteit niet bezit (stuk 4, gehoorverslag, p. 7) - deel uitmaakte van het Amerikaanse leger. Immers, uit de informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat enkel buitenlanders die legaal in de Verenigde Staten verblijven en die een 'Green Card' bezitten, in dienst kunnen treden in het Amerikaanse leger. Ook is het niet aannemelijk dat verzoeker als een leidinggevende, met name een platoon leader, voor de Verenigde Staten zou gewerkt hebben zonder Engels - de voertaal in het Amerikaanse leger - te kunnen spreken (stuk 4, gehoorverslag, p. 4).

Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring als zou hij in het Amerikaanse leger deel hebben uitgemaakt van de Kandak Shaheen (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5, 7, 8). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat de Kandak Shaheen deel uitmaakt van het Afghaans nationaal leger en niet van het Amerikaanse leger zoals verzoeker beweert. Bovendien kent verzoeker het nummer van de Kandak Shaheen niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9), terwijl uit de informatie blijkt dat dit de 209de Kandak is. Bovenstaande vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende de door verzoeker verklaarde werkgever ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij voor het Amerikaanse leger zou hebben gewerkt. Bovendien weet verzoeker niet veel over de militaire basis in de luchthaven van Jalalabad, waar hij 12 jaar zou zijn gestationeerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 7). Zo zegt de naam 'FOB Fenty' hem helemaal niets (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Nochtans blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier dat FOB Fenty in het luchthavencomplex van Jalalabad ligt. Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker niet kan vertellen van welke verschillende nationaliteiten de militairen zijn die in de luchthaven gelegerd zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Bovenstaande onwetendheden zijn zwaarwichtig gezien hij er 12 jaar zou hebben gewerkt. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker erg vaag blijft omtrent zijn oversten en de rangen in het Amerikaanse leger. Zo stelt verzoeker dat zijn overste Momin heet en kent hij slechts één voornaam van één van zijn oversten, met name Jack (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Ook kent verzoeker de rang van deze Jack niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Ook weet hij niet wie de Amerikaanse generaal was in Nangarhar toen hij er begon te werken, noch weet verzoeker de naam van deze persoon toen hij Afghanistan verliet (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). Bovendien moet gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen die hij in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen, enerzijds, en zijn verklaringen voor

het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, anderzijds. Meer bepaald stelt verzoeker in de desbetreffende vragenlijst dat hij in een 'arrestatiegroep' werkte en dat hij vele arrestaties heeft uitgevoerd (stuk 9, vragenlijst, p. 3), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij informatie over een bepaalde locatie diende te verzamelen, waarna later een andere unit die locatie aanviel (stuk 4, gehoorverslag, p. 5).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring dat hij voor het Amerikaanse leger hebben gewerkt. Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan er bovendien evenmin van uitgegaan worden dat verzoeker door het Afghaanse leger tewerkgesteld zou zijn geweest. Aangezien verzoeker zelf verklaart dat de door hem verklaarde problemen het gevolg zijn van zijn beweerd job bij het Amerikaanse leger (stuk 4, gehoorverslag, p. 14), kan er tevens geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen.

2.5. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een gezonde volwassen man, spreekt Farsi en Pashtou, ging 7 jaar naar school en zijn zus woont met haar echtgenoot, die een gepensioneerd piloot is, in Kabul (stuk 9, vragenlijst, vraag 10; stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 13). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij *ipso facto* in een vluchtelingenkamp, ongeacht hoe de situatie daar is, waarnaar hij in onderhavig verzoekschrift verwijst zal terechtkomen. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker zich in Kabul kan vestigen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad

op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprolde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om de uitgebreide en gedetailleerde analyse aanwezig in het administratief dossier te ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF